

92. Fortsættelse følger..

Vi er nået til vejs ende med *Den skjulte korrupsion*. Det betyder ikke, at historien slutter her. Nej, herfra er spørgsmålet, om de nuværende politikere ligesom forgængerne vil sidde med hænderne i skødet og fortsat lade embedsmændene regere. Det vil jeg undersøge og følge op på i min næste bog, *Sund fornuft - og andre fortællinger*.

“Jeg vil redde EU!”

Ja, det var mit erklærede mål med projektet, da jeg startede for otte og et halvt år siden, men det har været nedslående at gennemgå sagerne igen. Tilsyneladende er ingen - og slet ikke Kommissionens embedsmænd - interesseret i at få EU til at fungere. Jo mere, jeg har undersøgt baggrunden for EU's frihandelsforbud, jo større forståelse har jeg fået for mine Brexit-venners skepsis over for EU.

Tag f.eks. Kommissionens indlæg til EU-Domstolen i retssagen om frihandel. Det er løgn og manipulation fra ende til anden med det formål at bevare status quo, dvs. en kontrolleret verdenshandel styret af generalimportørerne i hver stat for sig. Det udelukker, at de enkelte butikker kan købe varerne på verdensmarkedet, som de kunne tidligere, og det er til ubodelig skade for EU's borgere.

Indlægget foregiver, at Kommissionen “opdagede”, at medlemsstaterne havde forskellige regler på området. Derfor var det nødvendigt at harmonisere, og valget faldt på regional konsumtion. Nej, regional konsumtion blev til i kølvandet på låne/leje-direktivet via et uheldigt valg af ord, og derefter blev det presset ned over hovedet på medlemsstaterne (kapitel 33). Det blev gennemført i Silhouette-sagen på baggrund af en løgn om, at det var den eneste mulige løsning (side 490).

22. For det første må det afvises, at der er tale om en vilkårlig ændring af Kommissionens “politik”. Uagtet at dette ikke i sig selv kan begrunde ugyldighed, så finder Kommissionen det relevant at påpege, at det ikke kan betragtes som vilkårligt “kursskifte”, at bestemmelsen blev foreslået og indført med henblik på at forbyde medlemsstaterne at bibeholde (eller indføre) international konsumtion. Som nævnt ovenfor fremgår formålet tydeligt af forarbejderne. Hertil kommer, at Kommissionen allerede i Grønbog om ophavsret og ophavsretsbeslægtede rettigheder i informationsfundet gjorde rede for retsstillingen og stillede følgende spørgsmål:

“Bør der indføres en regel, der udelukker international konsumtion for indehavere af ophavsrettigheder, på samme måde som foreskrevet i artikel 9, stk. 2, i direktiv 92/100/EØF om “udlejning”?”

23. Kommissionen kunne konkludere, at der var forskellige regler i medlemsstaterne for så vidt angik spørgsmålet om konsumtion af spredningsretten. Dette resulterede i den foreslåede harmonisering.

Fra Kommissionens skriftlige indlæg til EU-Domstolen, 18. marts 2005

Tre legitime grunde til Brexit

Indlægget ser umiddelbart tilforladeligt ud, og det er normalt sådan, det foregår. Der opstår et behov for fælles regler, hvorefter Kommissionen foreslår en løsning og giver en begrundelse. Så debatterer politikerne det og stemmer om det.

Kommissionen har bare aldrig stillet det spørgsmål, den stiller i afsnit 22. Der står også, at formålet tydeligt fremgår af forarbejderne. Det ser også tilforladeligt ud, men læser man i forarbejderne, som er forslaget til låne/leje-direktivet, finder man blot et behov for at forhindre spredning af piratkopier - ikke et behov for at afskaffe frihandel (side 447). Parlamentets repræsentanter fortsatte i samme spor i afsnit 18 i deres indlæg med påstanden: "Der var gode grunde til at foretrække fællesskabskonsumtion," men de nævnte pudsigt nok ikke en eneste!

Aldrig - og jeg mener virkelig *aldrig* - har Kommissionen begrundet, hvorfor regional konsumtion skulle være bedre end international konsumtion, og *aldrig* har politikerne eller offentligheden haft lejlighed til at drøfte spørgsmålet.

Jeg kan nævne tre legitime årsager til, at mange briter er kritiske over for EU:

1. EU etablerede ikke et indre marked med adgang for britiske virksomheder.
2. Anonyme embedsmænd afskaffede på udemokratisk vis briternes frihandel.
3. Indførelsen af regional konsumtion opdelte det indre marked yderligere.

Der var en tid før Den Europæiske Union. Da måtte Tesco købe alle mulige varer - også billige varer - på verdensmarkedet til glæde for de britiske forbrugere, men det blev ændret af EU-Domstolen uden at involvere én eneste politiker (side 492). EU-Domstolen er en torn i øjet på mange fans af demokrati og frihandel.

Trods den tilsyneladende gennemførelse af det indre marked - og via låne/leje-direktivet specifikt for udlejningsprodukter - fik hverken Lightning Distribution, Home Entertainment Export eller Pioneer LDCE adgang til udlejningsmarkedet i Danmark i alle de år, hvor forbrugerne foretrak at leje videofilm. Dette lukrative marked annekterede FDV, og utroligt nok valgte både Kommissionen og danske dommere at støtte FDV. Løfterne om et effektivt indre marked blev ikke indfriet for disse tre britiske virksomheder.

Regional konsumtion blev angiveligt valgt, fordi det skulle være den eneste løsning, der beskytter det indre markeds funktion, men i Danmark førte det til det stik modsatte, nemlig et system med generalimportører, der kontrollerer importen til Danmark. På grund af kravene til dokumentation er det endda direkte risikabelt at handle på tværs af EU's indre grænser, hvilket Coop, Harald Nyborg og Lidl - og også det britiske selskab MSK Traders Ltd. - fik at mærke (side 536).

Formålet med Kommissionens og de andre EU-institutioners skriftlige indlæg var at foregive, at regional konsumtion er et politisk valg, og at ulemperne slet ikke findes i virkeligheden. Måske troede dommerne på det, men for mig gav det stof til eftertanke, at Polen som den eneste deltager forholdt sig til problemstillingen (side 610). Nu står Polen selv for skud for sin indsats for et mere demokratisk EU.

Polen i vælten

Forud for EU-topmødet i Bruxelles den 21.-22. oktober 2021 var Polen i vælten, fordi Polen havde udfordret EU-Domstolens kompetence til både Parlamentets og Kommissionens enorme mishag. Jeg er med på det hold, der finder det genialt, at EU's medlemmer har overdraget visse beføjelser til den overstatslige institution EU-Domstolen, for en domstolsafgørelse er bedre end krig, og EU-Domstolens afgørelser må nødvendigvis have forrang (side 52).

Kodeordene i konflikten er "visse beføjelser". Også i Danmark har der været debat om overdragelsen af suveræniteten, og igen og igen har vi fået at vide, at der er tale om afgrænsede områder, hvor det er til gavn for Danmark. De fire danske forbehold er også en illustration af, at man kan stå udenfor på nogle områder og stadig være en del af Fællesskabet på andre områder.

Kritikerne bebrejder Polen, at det udfordrer EU-Domstolens suverænitet, men de forholder sig ikke til kritikken af, at EU-Domstolen ikke kun træffer afgørelser inden for EU-traktatens rammer, men at den egenhændigt udvider disse rammer og træffer afgørelser, som derfor kan være både uforudsigelige og udemokratiske.

Det er sådan set ikke nogen ny debat. Artiklen i *Ræson* fra 2009 handler om det samme (side 670), og set ud fra mit demokratiske synspunkt er regeringsledernes og parlamentsmedlemmernes reaktion en smule hyklerisk.

Sverige kæmpede en ensom kamp i Silhouette-sagen (side 487). Sverige mente ikke, at de med medlemskabet af EU havde sagt nej til resten af verden, men det mente EU-Domstolen, og hvem kunne have forudset det?

Polen overtog den demokratiske fakkell i Laserdisken-sagen, da det pointerede, at Fællesskabet kun handler i det omfang, det er nødvendigt for at nå de mål, der er fastsat i traktaten. Polen er tillige medlem af OECD, men stod i retssagen alene over for EU's institutioner, hvis repræsentanter blankt afviste at tage hensyn til frihandelsbestemmelserne i OECD (side 612). Rådets repræsentanter mente, at de kan gøre, som det passer dem.

Polens protestaktion mod EU-Domstolen kan sagtens være berettiget, men det er Polens åbenhjertige metode, der synes at være problemet. Polen har nemlig via sin forfatningsdomstol sagt fra over for EU-Domstolens voksende kompetence.

Den danske metode

Her overfor har vi den danske metode. I Danmark vil vi gerne fremstå som dukse, så vi siger det ikke højt, når vi vender EU-Domstolen ryggen. Men hvem tror på, at embedsmændene ikke, allerede da ambi blev indført, var klar over, at loven var i strid med EU-reglerne, og hvem tror på, at dommerne ikke med fuldt overlæg så bort fra EU-traktatens forelæggelsespligt for i stedet at tage sagen i egen hånd og afvise de tusindvis af krav om tilbagebetaling (kapitel 51)?

Danske dommere ved selvfølgelig godt, at de ikke selv må fortolke EU-retten, men de gør det alligevel, fordi loyaliteten over for vennerne i netværket er størst.

Kommissionens hykleri?

5 ud af de 11 klager til Kommissionen vedrører forelæggelsespligten, dvs. der er normalt tale om krænkelse i to trin. Først vælger dommerne at hjælpe deres venner ved at tillade en opdeling af det indre marked eller andre overtrædelser af EU-retten. Derefter giver de sig selv kompetence til at gøre det, og på den måde underminerer de EU-Domstolens suverænitet - bare i det skjulte.

den skjultekorrupsion.dk/video90

Ursula von der Leyen, 19. oktober 2021

Kommissionen er formelt EU-traktatens vogter, men set med mine øjne er det en ulv, der vogter får. Kommissionen har ikke blot vendt det blinde øje til FDV's forbrydelser, men aktivt hjulpet til i de to retssager, jeg var involveret i. Jeg lagde derfor særligt mærke til kommissionsformand Ursula von der Leyens reaktion på den polske udfordring. Her er den del af talen, som blev gengivet på TV2 News:

“When joining the European Union the Polish people put their trust in the European Union. They expected the European Union to defend their rights. And rightly so. The Commission is the guardian of the Treaty. It is my Commission's duty to protect the rights of the EU citizens wherever they live in our Union. Honourable members. We can not and will not allow our common values to be put at risk. The Commission will act.”

Det troede jeg på, da jeg indledte mit samarbejde med Lightning om LaserDisc-systemet. Jeg var spændt på folkeafstemningen i 1986, og først bagefter turde jeg lade samarbejdet inkludere udlejning. Jeg satte netop min lid til Kommissionen, hvis FDV skulle finde på at blande sig. Det viste sig at være en gigantisk fejl, for hvor var Kommissionen, da jeg henlede opmærksomheden på FDV's forfølgelse af Erik Viuff Christiansen og Risskov Bibliotek? Hvor var den, da jeg senere selv blev forfulgt? Jeg kunne ikke engang få et møde med Kommissionen. Jeg fik kun dette tvivlsomme råd: “Der er visse ting, man må affinde sig med.”

Da det virkelig kom til stykket, dvs. under de to retssager ved EU-Domstolen, var Kommissionen helt på FDV's side og deltog aktivt i vildledningsmanøvrerne, der kørte de to sager af sporet.

Ursula von der Leyen og Margrethe Vestager lyder overbevisende, når de holder deres tv-taler, men hvis de er ærlige, må der eksistere to forskellige versioner af Kommission.

Den første er de politikere, der skal “sælge” EU-projektet til borgerne, og som udtaler sig på tv. Den anden er de embedsmænd, som i praksis arbejder sammen med Johan Schlüter-typerne og i virkeligheden underminerer EU-samarbejdet. Og det har de gjort i en sådan grad, at briterne ikke gider være med længere.

En engelsk version af *Den skjulte korrupsion*?

En håndfuld testlæsere har læst denne bog, og de tvivler på, at Margrethe Vestager vil læse den. Jeg vil lade tvivlen komme Margrethe Vestager til gode og ikke give op på forhånd, men sammen med mine britiske venner er jeg nu alligevel ved at undersøge muligheden for at udgive en engelsk version, evt. en kombination med *Sund fornuft - og andre fortællinger*, der vil behandle reaktionerne på bogen.

Noget tyder på, at der er større chance for at få en debat i gang i Storbritannien, hvor de ikke er bange for en mere nuanceret debat om Brexit end Bertel Haarders sludder i *Go 'Morgen Danmark* (side 666). Jeg vil også gerne støtte Polens kritik af EU-Domstolen og dens katastrofale afgørelser på områder, hvor den ikke burde blande sig. Jeg ser tre muligheder. De fleste tror desværre mest på mulighed nr. 3:

1. Kommissionen lægger sig fladt ned og undskylder - og retter fejlene.
2. Kommissionen prøver at bortforklare eller tale udenom.
3. Kommissionen gør intet i håb om, at kritikken dør ud af sig selv.

Dummere end politiet tillader?

Dommene mod Britta Nielsens børn viser, at man ikke bare kan lukke øjnene og tage imod. Nogle gange er det strafbart at være for naiv og dum. Får man en aften i byen et godt tilbud på en ny fladskærm, har man pligt til at tænke sig om.

Jeg kan ikke lade være med at lege med tanken om, at politikere burde kunne stilles til ansvar for at være for naive og dumme. Jeg ved godt, det er utænkeligt, men hvor dumt var det ikke at tro på, at det efter 16 års medlemskab af EF skulle være forbudt at videresælge en lovligt udgivet videofilm, der var købt i en anden medlemsstat? Ole Andersen fandt det så latterligt, at han ikke kunne vente med at fortælle mig om episoden med den tåbelige videoudlejer (side 77).

Adskillige politikere har i årenes løb ærligt indrømmet, at deres kendskab til EU-retten er mangelfuldt, men burde det ikke være næsten kriminelt i 1989 at tro på noget så skørt, selvom det kom fra Johan Schlüter og Kulturministeriet? Og at fastholde troen *efter* at det var afsløret, at det var nødvendigt med en særlov om udlejning for at kunne fortsætte forfølgelsen af Erik Viuff Christiansen?

Historien om infosoc-direktivet er ikke meget bedre. Hvordan kunne de tro, at regional konsumtion var resultatet af en tabt politisk debat i år 2000 (kapitel 40) efter debatten om låne/leje-direktivet i 1994-1995 (kapitel 34 og 35)?

Hvorfor spurgte ingen sig selv: Hvordan mon det lykkedes for et flertal i EU at afskaffe frihandel, uden at jeg har hørt en lyd om det? Hvorfor anfægtede ingen Kulturministeriets påstand om, at jeg - der var inviteret med til ekspertmødet - skal blande mig uden om ophavsretslovens fortolkning? (side 660)

Tilsyneladende er vigtige love blevet til, fordi folketingsmedlemmerne var for dumme til at tage stilling, så de sagde: "Ælle-bælle... jeg tror på... Johan Schlüter... J. Nørup-Nielsen... Peter Schønning..." og gav dem *carte blanche* til at indføre de vanvittige love, som har kostet danske forbrugere milliarder af kroner.

“Am I alone in this? Or will someone else stand beside me?”

Hvad mener de demokratisk valgte politikere om spredningsretten? Skal det være et middel for den internationale industri til at kontrollere EU's handel med resten af verden, eller skal det være et middel til at bekæmpe piratkopier?

Hvad med at få en politisk debat om dette? Kan det virkelig passe, at jeg er den eneste, der finder det forkert, at sådanne afgørelser træffes af Johan Schlüter-typer via løgn og manipulation? Jeg tror, det bliver svært at finde politikere, som åbent bakker op om EU's frihandelsforbud, men hvorfor ikke finde ud af det? Lad dem komme frem af deres skjul og kæmpe ærligt for deres sag.

Hvorfor siger frihandelsforkæmperne intet? Hvorfor lade lobbyisterne træffe så skæbnesvangre beslutninger? Det er selve demokratiets fundament, der står på spil. Jeg spørger de folketingsmedlemmer, som ønskede en rigsretssag mod Inger Støjberg: Er det kun i forbindelse med udlændingepolitikken, at der er behov for at signalere, at Folketinget står vagt om retsstaten? (side 1089)

Folketingets 179 medlemmer og de 14 danske medlemmer af Parlamentet har modtaget *Den skjulte korruption*. De har i hvert fald adgang til at blive klogere. Alene ved at læse introduktionshæftet vil de få et billede af, hvad det handler om, og spørgsmålet rejser sig derefter: Vil de bare lade stå til?

Jeg kan ikke lade være med at sige som Gina i *The Girl in the Café* (side 1102): “What were you thinking? You knew what to do to stop it happening and you did not do those things. Shame on you.”

Min utvetydige opfordring til Folketinget er at vælge den anden løsning: “Be great, instead of being ashamed. It can't be impossible. It must be possible...”

Jeg tror ikke, at sandheden kan skjules i det uendelige. Selv Galilei fik oprejsning til sidst, og en dag vil det blive klart, at det var en fejl af Folketinget at vende det døve øre til, da jeg i 1989 advarede kulturministeren og Kulturudvalget om, at indførelsen af § 23, stk. 3, ville styrke FDV's kontrol over udlejningsmarkedet. Det vil også blive klart, at jeg samme år orienterede en uinteresseret Kommission om FDV's angreb på Erik Viuff Christiansen og Risskov Bibliotek.

Det ærgrer mig, at hverken Folketinget eller Kommissionen viste interesse, og det forekommer lidt bagvendt, at jeg - en tilhænger af det europæiske projekt - nu får hjælp af mine britiske Brexit-venner til at udgive en engelsk version af bogen. Det er alligevel mit håb, at viden om EU's fejltagelser via denne bog vil føre til den revolutionære handling, at politikerne faktisk gør noget.

I hvert fald er dette ikke afslutningen på historien. Det er blot en begyndelse. Hvis fremtidens politikere skal se tilbage på nutidens politikere og tænke: “What were you thinking?” hører det med til billedet, hvem de passive politikere er. Jeg påtager mig opgaven at registrere, hvem der reagerer og hvordan, og det omfatter *alle* adressaterne, også Margrethe Vestager, politiet, SØIK og dommerforeningens formand, Mikael Sjøberg. Jeg gad vide, om han tør kæmpe for, at også Danmark skal være en retsstat. Det vil blive afsløret i *Sund fornuft - og andre fortællinger*.